

Kỹ Năng Trình Bày Không Chỉ của Thiên Tài

1

DẶNG QUỐC BẢO

CHUYỆN CON QUẠ
MUỐN BAY ĐẾN
SAO HỎA

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

*"Một ngày nào đó,
chúng ta sẽ đủ trưởng thành
để tin vào
những câu chuyện phiêu lưu cổ tích...*

...một lần nữa."

Xin chào bạn! Đây là Gà Béo,

Gà là con chim dẫn chuyện. Nhiệm vụ của Gà là đồng hành cùng bạn xuyên suốt chuyến hành trình, để giải thích tất cả về mọi thứ có trong cuốn sách này.

Gà biết bạn đang nghĩ gì. Gà biết. Bạn đang có rất nhiều câu hỏi đang diễn ra trong đầu. Một trong số đó? Liệu cuốn sách này có gì thú vị?

Trả lời một cách thành thật nhất?

Cuốn sách bạn đang cầm trên tay không giống bất kì cuốn sách nào khác mà bạn từng đọc. Nó không phải một cuốn tiểu thuyết lâm li bi đát. **Hẳn rồi.** Nó cũng không phải một cuốn sách lý thuyết khô khan nhằm chán. **Cam đoan là thế.**

Vậy cuốn sách này là gì?

Nó là một thể loại mới mẻ, nhưng lại vô cùng quen thuộc. Đến thời điểm hiện tại, Gà cũng chưa kịp nghĩ ra tên cho nó. Vì vậy, để

thuận tiện, hãy cứ tạm gọi là **Chuyện phiêu lưu mới mẻ dành cho người trẻ** nhé. **Cũng như bất kỳ câu chuyện phiêu lưu** nào, sau mỗi biến cố nan giải, mỗi khám phá kỳ thú, ta đều nhận ra một bài học giá trị để... tiếp tục phiêu lưu.

Và ở thế kỷ này người ta gọi đó là “Kỹ năng sống”!

CHƯƠNG MỞ ĐẦU

"Hey, hàng xóm. Có muốn bay đến Sao Hỏa với tớ không?"

"Không được, tớ còn phải đi học."

"Tại sao?"

"Tớ cần điểm phải cao."

"Để làm gì?"

"Để được đi du học, để được vào những trường danh tiếng."

"Để làm gì?"

"Ở nơi đó, nếu chịu khó, tớ sẽ có tấm bằng đại học và sẽ có những công việc tốt."

"Để làm gì?"

"Sau đó, nếu tiếp tục chịu khó, tớ sẽ kiếm được rất nhiều tiền trong nhiều năm kế tiếp. Cuối cùng, nếu mọi thứ đúng như kế hoạch, tớ có thể về hưu an lành ở tuổi 65."

"Rồi sao nữa?"

"Rồi sau đó nếu may mắn... tớ sẽ có thêm một vài năm để tận hưởng trước khi chết."

"..."

"..."

CHƯƠNG 1: HÃY NHỚ ĐẾN TÔI

Một giọng nói vừa uy quyền vừa lôi cuốn:

"Hãy lắng nghe. Chuyện con Quạ muốn bay đến Sao Hỏa..."

"Hoàng Tử!" Một giọng gọi e dè. "Kể chuyện... Trong thời điểm này... Liệu có phù hợp?"

"Cậu nói đi." Vị hoàng tử ngược nhìn. "Vậy lúc nào là phù hợp?"

"Thần... Chỉ là..." Giọng nói ấp úng. "Đang có cả một đạo quân trước mặt..."

"Phải rồi." Vị hoàng tử gật gù. "Chiến tranh. Đó hẳn là điều cuối cùng mà các cậu nghĩ đến, khi mở mắt, thức dậy ngày hôm nay..."

Không có tiếng trả lời. Cả khu rừng im phăng phắc, như nó vốn đã từng. Cảnh vật dường như cũng cảm nhận được. Chúng thu mình lại, ngoan ngoãn, dịu dàng, để chuẩn bị cho một điều khốc liệt phía trước.

"Với số lượng chúng ta hiện có..." Hoàng Tử chậm rãi, nhìn quanh một lượt, đảo mắt đến từng thành viên. "...và phía trước là mười triệu quân của bộ tộc Khe Đá. Ngay cả một kẻ ngốc nhất cũng biết điều gì sẽ xảy đến."

Không có tiếng trả lời. Đội Cảnh Ung ngồi yên bất động. Họ đủ thông minh để hiểu những gì hoàng tử của mình đang nói.

"Nhưng vẫn còn đó một hy vọng..."

"Quân cứu viện của Nữ Hoàng?" Giọng nói lúc này lên tiếng.

"Ta e là không." Hoàng Tử lắc đầu. "Các cậu biết đấy. Những thủ tục rắc rối từ hội đồng nguyên lão... Nữ Hoàng đang cố hết sức."

"Vậy chỉ có chúng ta..." Giọng nói trở nên tắc nghẽn. "Đối mặt với đạo quân Khe Đá."

"Không." Giọng hoàng tử âm vang. "Chúng ta không đơn độc. Và kẻ thù thật sự không phải đạo quân phía trước."

"Là sao ạ?"

"Hãy lắng nghe. Chuyện con Quạ muốn bay đến Sao Hỏa..." Vị hoàng tử đáp. "Chúng ta

còn một hy vọng, hy vọng duy nhất, để ngăn cản cuộc chiến, ngăn cản tất cả."

Đội Cảnh Ưng gật đầu. Họ chăm chú nhìn vào Hoàng Tử. Hẳn là họ không thể nào ngờ, một con chim ngây ngô thường ngày, lại có thể hóa thân mãnh liệt trong khoảnh khắc quan trọng. Đội Cảnh Ưng nuốt từng lời mà Hoàng Tử nói.

"Hãy nhớ đến tôi."

Vị hoàng tử mở cuốn sổ nhỏ màu vàng. Những trang giấy trong đó nhàu nát, đặc kín những dòng chữ xiêu vẹo, không rõ hình thù.

"Đó là một yêu cầu vô cùng đơn giản, từ vị anh hùng của chúng ta." Hoàng Tử tiếp. "Cậu ấy không cần những bài ca, cậu ấy không cần những tượng đài. Điều duy nhất mà cậu ấy muốn? Hãy nhớ đến tôi..."

CHƯƠNG 2: CUỐN SÁCH KỶ LẠ

Ngày xưa, ngày xưa, ở một khu rừng nọ, có một con quạ luôn mơ ước được bay đến Sao Hỏa. Và ngày hôm nay, Quạ sẽ chia sẻ ước mơ này, đến với tất cả các cư dân khác trong ngôi làng.

Một khởi đầu thật dễ thương của một câu chuyện phiêu lưu?

Có lẽ là vậy...

Nhưng đáng tiếc là không.

Dù đang ngồi trong một mảnh vườn đầy nắng ấm, nhưng Quạ lại cảm thấy lạnh toát hết cả người. Có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Quạ không biết.

Điều duy nhất Quạ biết? Cậu ấy không nên đến đây. Không nên một chút nào. Chỉ là... giá như Quạ biết điều đó sớm hơn một chút, một chút thôi, có lẽ mọi việc đã khác.

Còn bây giờ?

Đã quá muộn.

Quạ ngồi lăm lăm, trong một góc, tách biệt với phần còn lại của cộng đồng. Đối với loài chim, một loài động vật có cánh, thường sống theo bầy đàn, thì đây là một điều tương đối kỳ lạ. Thế nhưng, đối với Quạ, đây không phải là điều quá bất thường. Bởi vì trong suốt cuộc đời mình, Quạ đã luôn cô đơn như thế. Cậu luôn cố gắng tránh xa đám đông, hết mức có thể.

Tại sao vậy?

Bởi vì kinh nghiệm sống đã dạy cho Quạ rất nhiều điều. Một trong số đó? Đám đông chưa bao giờ là một thực thể đáng tin cậy. Quạ không thích đám đông? Không hẳn... Chính xác hơn, đám đông không thích Quạ. Cậu ấy không quan tâm lắm. Quạ thích được ở một mình. Không gì tuyệt hơn thế.

Chỉ có điều, ai mà có thể sống một mình mãi được?

Chúng ta luôn cần ai đó, một ai đó, bất kỳ ai đó, để có thể trao đổi, để có thể chuyện trò. Và như thế, chỉ còn một cách duy nhất để Quạ giao tiếp, như một nhu cầu tất yếu của một con chim bình thường.

Những bộ phận trong cơ thể... Quạ tự nói chuyện với chúng.

Sợ rồi à? Hai lá phổi lên tiếng. Nhát thế?

Quạ không trả lời. Quạ biết rõ hai lá phổi. Chúng luôn thích thú khi đưa ra những lời lẽ châm biếm. Và Quạ thì không muốn bị chúng ảnh hưởng một chút nào. Đặc biệt là trong những tình huống như thế này. Bỏ qua hai lá phổi.

Còn ai nữa? Phải rồi. Bộ não. Có lẽ với sự thông thái của mình, bộ não sẽ có ích? Hy vọng vậy.

Quạ thử nói chuyện với bộ não. Thế nhưng, Quạ đã lầm. Từ nãy đến giờ, bộ não vẫn một mực im lặng. Nó không chịu lên tiếng.

Điều này tương đối bất thường. Vì Quạ hiểu rất rõ bộ não. Những lúc ở một mình, bộ não đầy sáng suốt. Nó có thể nghĩ ra hàng trăm ý tưởng sáng tạo điên rồ. Những câu chuyện, những giấc mơ, những lời lẽ hài hước... Vậy mà hôm nay, trí thông minh lại bỏ trốn đi đâu mất.

Bộ não không giúp ích được gì. Nó khoanh tay, nhếch mép, bỏ mặc Quạ với nỗi bận tâm của riêng mình.

Việc anh gây ra, tự mà giải quyết. Bộ não khinh khinh.

Bộ não... Được lắm. Quạ biết mình không thể trông đợi gì nữa từ bộ não. Bỏ qua bộ não.

Những bộ phận khác? Đành cầu cứu bọn chúng vậy. Đôi cánh? Đôi tai? Đôi mắt... Có ai ở đó? Có ai có thể giúp Quạ?

Cậu ta không muốn đổi mặt chuyện này một mình. Quạ thèm nghe một âm thanh nào đó. Bất kỳ âm thanh nào. Nhưng tuyệt nhiên, vẫn không có tiếng đáp lại.

Tội nghiệp. Quạ cô đơn thật.

Không còn lựa chọn, Quạ đành nhắm chặt mắt. Điều này đã có tác dụng. Nó giúp Quạ trốn chạy khỏi thực tế khốc liệt đang diễn ra. Dù chỉ là tạm thời...

Đôi mắt? Hãy nói một chút về đôi mắt. Nó là một bộ phận đặc biệt. Hẳn rồi. Có lẽ vì vậy, loài chim quá ỷ lại vào thị giác. Tìm kiếm con mồi? Đôi mắt. Quan sát kẻ thù? Đôi mắt. Học hỏi điều mới? Đôi mắt. Tất cả đều xoay quanh đôi mắt. Nhưng họ đâu biết rằng, một khi đôi mắt khép lại, sẽ có một thế giới khác mở ra, với đủ điều trải nghiệm từ tất cả các giác quan. Quạ đã lựa chọn đúng. Hãy xem điều gì xảy ra khi Quạ nhắm mắt nhé.

Khứu giác? Có một mùi hoa sữa ngào ngạt đang tỏa ra trong không khí. Mũi cố hít lấy, hít để, làm căng tràn buồng phổi. Nó kì vọng mùi hoa sữa sẽ giúp Quạ trấn tĩnh, để đủ sức đối mặt với hiện thực này. Nhưng không. Mũi không làm tròn bổn phận. Bởi vì hoa sữa

không làm tròn bốn phận. Cơ thể Quạ vẫn lạnh toát, đổ mồ hôi một cách lạ kỳ.

Mũi tẹt lắmm! Quạ trách cứ.

Mũi chỉ còn cách thở dài. Nó cũng không biết làm gì khác...

Thính giác? Tai đặc nghẹt. Âm thanh duy nhất mà nó có thể nghe thấy lúc này chỉ là tiếng mạch đập. Bình bịch. Hồn loạn. Bình bịch.

Mọi thứ khác đều trở nên nhạt nhòa, không rõ nghĩa. Cứ như thế, Quạ chỉ có một mình trong khu vườn. Thế nhưng, điều này hoàn toàn vô lý. Tại sao? Bởi bộ não Quạ biết chắc thực tế đang diễn ra rất khác. Dù không lên tiếng, nhưng nó vẫn còn đủ sáng suốt để nhận thức tình hình.

Có giọng ai đó đang nói? Tiếng nói của một cô gái. Nó phát ra từ phía trước, chỉ cách Quạ chừng vài mét.

Tai tẹt lắmm! Quạ trách cứ.

Xúc giác? Toàn bộ lỗ chân lông trên bề mặt da đồng loạt thu kín lại. Chúng như những cánh cửa sổ của một lô chung cư cũ nát, bị gió quật mạnh, đóng sầm và câm lặng. Chúng không muốn cảm nhận bất kì điều gì đang diễn ra. Thân hình Quạ run nhẹ, lông dựng hết cả lên.

Quạ chẳng buồn trách nữa. Mệt rồi...

Vị giác? Miệng lưỡi Quạ khô khốc. Cậu ta gắng nuốt nước miếng cho thông tỏ cuống họng. Thế nhưng, những gì Quạ thu nhận được chỉ là vị đắng nghét đang trào ngược thực quản.

Còn cảm giác? Ôi thôi, đừng nói cảm giác...

Thật nực cười. Không thể để mọi chuyện cứ diễn ra như thế. Quạ quyết định hành động.

Coi nào... Quạ an ủi. Mở mắt đi.

Không. Đôi mắt nũng nịu. Tôi không bao giờ mở nữa.

Ngoan nào. Quạ vỗ vè.

Không đâu. Đôi mắt cương quyết. Nơi đây an toàn hơn...

Chỉ một chút xíu thôi. Quạ nhẹ giọng. Sẽ không có chuyện gì đâu.

Anh hứa chứ? Nó hỏi.

Ừ, tôi hứa.

Và đôi mắt bắt đầu hé mở. Nó luôn dễ thương như thế, miễn là được đối xử nhẹ nhàng.

Ánh sáng vàng chói khóa lấp khung cảnh. Tuy nhiên, mọi thứ phía trước vẫn còn mờ ảo. Đôi mắt vẫn chưa thể thấy gì. Nó cần sự hỗ trợ. Vì vậy, Quạ đưa cánh lên dụi dụi. Sự ma sát khiến những giọt nước bắt đầu xuất hiện, khẽ thấm ướt đôi bờ mi. Những khối hình cũng theo đó mà dần dần hiện rõ. Và Quạ đã có thể nhìn thấy.

Trước mắt Quạ là một cô Vành Khuyên lộng lẫy, đang khoe sắc dưới ánh nắng ngậy ngát của trưa hè. Cô khoác lên mình bộ lông màu xanh cỏ úa, phủ đều cả thân hình nhỏ. Điểm xuyết trên đó là một phần lông trắng tuyết viền chung quanh đôi mắt. Cô Vành Khuyên trông thật rực rỡ khi đứng trước những cư dân khác của ngôi làng. Cô đang hào hứng chia sẻ về ước mơ của mình. Điều đó thật tuyệt.

Và nhân tiện, Vành Khuyên mong muốn trở thành một y tá.

Bộ não trẻ em: *Việc này thì có gì mà đáng sợ?*

Thành thật mà nói, Quạ hoàn toàn đồng ý với bộ não. Ngắm nhìn một cô chim xinh đẹp, dưới ánh nắng ấm áp của trưa hè, trong một không gian yên tĩnh thì có gì mà đáng sợ?

Phải. Có gì đáng sợ? Hai lá phổi phụ họa. Chúng hít một hơi dài làm căng tròn cơ thể, cố

ra vẻ to lớn. Chúng nghĩ rằng việc này sẽ giúp Quạ trấn tĩnh. Nhưng không đâu.

Được rồi. Có lẽ Quạ cần phải giải thích một chút, để bọn chúng hiểu. Quạ không phải một thằng nhát cáy. Nếu chỉ có như thế này, Quạ đã không hề cảm thấy sợ hãi.

Các cậu biết gì không? - Quạ lẩm nhẩm. Ngồi yên một chỗ thì chẳng có gì đáng sợ.

Đúng đúng! Cả bọn nhốn nháo.

Vấn đề là... Chúng ta không thể tiếp tục ngồi như thế.

Tại sao chứ?

Bởi vì, chỉ trong vòng ít phút nữa... Quạ ngưng lại một chút, để bọn chúng có đủ thời gian cảm nhận. Chúng ta sẽ phải bước lên đó, thay vị trí cô ấy.

Tất cả bộ phận ngo ngác, ngó nhìn nhau.

Bây giờ, sợ chưa?

Bộ não câm lặng. Hai lá phổi câm lặng. Chúng há hốc mồm, không thể tạo ra bất kì tiếng động nào.

Quạ tiếp tục lâm nhâm.

Đôi cánh? Cậu phải bay lên đó, trước đám đông xa lạ.

Cái mỏ? Cậu phải nói, những gì cần nói.

Bộ não? Cậu ra vẻ lắm mà, để xem cậu sẽ làm gì?

Chuyện gì thế này? Phải nói gì? Phải nhìn ai? Phải đứng thế nào? - Đến bây giờ, bộ não mới chịu hỏi. Và ngay một lúc, nó lại hỏi quá nhiều. - Liệu bộ lông đen của chúng ta có kì quái? Liệu có ai đó sẽ phá lên cười khi chúng ta cất tiếng?

Bộ não đã trở nên đặc ngột, không còn suy nghĩ được gì nữa. Nó lẩn đùng ra, té xỉu. Nó ước gì thời gian có thể dừng lại.

Cái mỏ? Nó run bần bật. Nó đang hoảng hốt khi nhận thức được tình hình. Quạ muốn

nói điều gì đó để trấn an cái mỏ. Nhưng Quạ không nói được. Bởi vì mỏ vẫn đang run bần bật.

Còn đôi cánh?

Tôi không muốn lên đó. Coi nào, có lẽ vẫn còn kịp. Hãy bay xa khỏi nơi này. Sẽ không một ai biết. Được rồi. Tôi sẽ làm vậy.

Đôi cánh sẽ có ích. Nó sẽ giúp Quạ biến mất, không dấu vết.

Nhưng kế hoạch chỉ mãi mãi là một kế hoạch. Nó quá muộn màng. Thật đáng tiếc. Bởi vì đôi cánh đã trở nên căng cứng, mất tự chủ. Nó không thể tạo nên bất kỳ chuyển động nào, chứ đừng nói là bay...

Đó là tất cả những gì Quạ và các bộ phận có thể làm.

Và rồi, điều gì đến cũng đã đến. Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã, chúc mừng phần trình bày của cô Vành Khuyên vừa kết thúc. Ô, đó là lời chúc mừng? Thật mỉa mai.

Ít nhất, đó là những gì những con chim khác đang nghĩ. Còn đối với Quạ, nó khác nào hời chuông báo tử của Thần chết.

Không còn kịp nữa rồi. Quạ đã được chỉ định là con chim trình bày kế tiếp. Quạ sẽ bước lên thay thế vị trí của Vành Khuyên vừa rời khỏi.

Hôm nay là ngày lễ trưởng thành của Khu Vườn Nhỏ. Tất cả mọi con chim vừa tốt nghiệp cấp 3 đều phải tham dự và chia sẻ ước mơ của mình. Điều này mới đầu nghe thì có vẻ thật tuyệt. Chỉ có vài vấn đề...

Quạ luôn sợ hãi đứng trước đám đông.

Quạ luôn sợ hãi mỗi khi trình bày.

Vậy mà hôm nay, Quạ phải đối mặt cả hai điều đó, trong cùng một khoảnh khắc. Quạ ghét đám đông. Quạ ghét trình bày. Ghét cay ghét đắng. Quạ ghét cả việc mình phải ghét hai điều đó. Mọi thứ thật ngu xuẩn.

Nhưng đó chưa phải điều tồi tệ nhất.

Bạn biết ước mơ mà Quạ chuẩn bị nói là gì chưa?

Quạ muốn bay đến Sao Hỏa. Vậy đấy.

CHƯƠNG 2.5: TAY TÁC GIẢ KỶ LẠ

Bạn vừa gặp chú Quạ, nhân vật chính của chúng ta, trong một khoảnh khắc vô cùng đặc biệt. Quạ đang chuẩn bị đứng trước những con chim khác và chia sẻ ước mơ của mình. Và đây là cuốn sách nói về chú ấy, "Chuyện con Quạ muốn bay đến Sao Hỏa".

Bạn có thể thấy Quạ khiếp sợ như thế nào.

Đối với thế giới bên ngoài, Quạ ta chỉ ngồi yên một chỗ, bất động. Nhưng ở thế giới bên trong, giữa các bộ phận, là những trạng thái tâm lý vô cùng thú vị. Chúng khóc lóc, chúng giận dữ, chúng đông cứng, chúng bỏ chạy... đủ mọi biểu cảm, chỉ vì nỗi sợ trình bày.

Gà tin rằng bạn sẽ không cười chê Quạ. Không đâu. Vì thật lòng mà nói, hầu hết mọi

người trong chúng ta đều một lần trải qua cảm giác tương tự. Trình bày trước công chúng luôn là một thử thách đầy kinh hãi, cho bất kì ai. Không phải ngẫu nhiên mà nó được xếp vào một trong những nỗi sợ lớn nhất của con người, thậm chí còn trên cả nỗi sợ chết.

Dù đáng sợ vậy, nhưng kỹ năng trình bày lại là một kỹ năng vô cùng quan trọng mà rất nhiều người muốn đạt đến độ nhuần nhuyễn. Nó còn là một trong những cách thức hiệu quả để trao đổi thông tin, để giao tiếp giữa các cá thể khác nhau.

À, dĩ nhiên là trừ trường hợp bạn đang sống một mình, trên một hoang đảo, cách ly hoàn toàn so với thế giới loài người. Và dù cho điều đó có xảy ra, Gà tin rằng cuốn sách này cũng đủ thú vị, để bạn voi bót đi phần nào nỗi buồn chán trong lòng trong lúc chờ đợi ai đó giải cứu.

Còn nếu như, bạn gần giống bảy tỉ người khác trên quả địa cầu, nghĩa là bạn cũng có một

cộng đồng để thuộc về, thì trình bày trước công chúng là một trong những kỹ năng vô cùng quan trọng. Bạn có thể dễ dàng kiểm chứng điều này thông qua vô số tựa sách cũng như vô số những khóa học cùng chủ đề.

Tại sao Gà lại nhắc đến điều này?

Bởi vì nó có liên quan đến phần thứ hai của tác phẩm. "Tay tác giả muốn làm điều kỳ lạ." Hẳn rồi. Đây là chuyện phiêu lưu cổ tích dành cho người lớn. Và cũng như bất kỳ một câu chuyện cổ tích nào, ngoài một chuyến phiêu lưu thú vị, nó còn mang đến một bài học.

Được rồi. Vậy, bài học ở câu chuyện này là gì? Và điều kỳ lạ mà ông tác giả mong muốn thực hiện có ý nghĩa như thế nào?

Hãy yên tâm. Đó là lý do tại sao Gà ở đây. Ông ấy đã trao cho Gà một nhiệm vụ. Với vai trò là người dẫn chuyện, Gà sẽ luôn đồng hành cùng bạn. Và rồi, chúng ta sẽ trở thành những người bạn thân thiết. Hay ít nhất, đó là điều mà Gà hy vọng.

Bởi vì sự sống còn của Gà, của Vương Quốc và tất cả những con chim trong đó, phụ thuộc vào bạn rất nhiều. Lúc này đây, bạn chưa cảm nhận được điều đó đâu. Nhưng hãy tin Gà... Gà cần bạn.

Gà sẽ tiết lộ bí mật đầu tiên, về mục đích thật sự của cuốn sách.

Đây là một cuốn sách về kỹ năng trình bày.

Bạn không bất ngờ á?

Coi nào. Gà biết bạn có thể đoán ra ngay khi đọc tên tựa sách, *Kỹ năng trình bày không dành cho thiên tài*, hoặc qua mười trang đầu của tác phẩm, khi nó nhắc đến nỗi sợ trình bày. Nhưng bạn có thể giả vờ ngạc nhiên được không? Một chút thôi? Chỉ là để Gà vui...

Thôi được. Không bất ngờ cũng không sao vậy.

Bởi vì đây vẫn là một cuốn sách về kỹ năng trình bày khác thường. Nó không giống

bất kỳ một cuốn sách nào mà bạn đã từng đọc. Gà biết. Đây là lần thứ hai Gà nói điều này. Gà nhắc lại là có lý do cả đấy.

Những cuốn sách về kỹ năng trình bày hiện có trên thị trường thường tập trung vào việc đưa ra lời khuyên bạn nên làm gì khi thuyết trình. Ví dụ:

- Hãy tìm hiểu thật kỹ về khán giả
- Hãy kết nối bằng cảm xúc
- Hãy chuẩn bị nội dung bài nói
- Hãy di chuyển linh hoạt
- Hãy...

Bạn có thấy quen chú? Gà đã từng đọc một vài cuốn sách như vậy.

Thành thật mà nói, cũng nhờ đọc rất nhiều sách, mà Gà đã phát hiện ra một bí mật vô cùng quan trọng. Với vai trò một người học, thì câu hỏi “Cái gì?” chưa bao giờ là đủ. Những lời khuyên Gà tìm thấy khá chung chung, có vẻ

như chúng dành cho ai đó, chứ chẳng phải là Gà.

Những gì Gà biết? Thật ít ỏi.

Còn những điều Gà không biết? Hàng hà sa số...

Hãy tìm hiểu thật kỹ về khán giả. Gà biết. Nhưng bằng cách nào? Gà phải làm gì? Gà phải hỏi gì? Điều gì là quan trọng nhất cần biết? Hãy kết nối bằng cảm xúc. Gà biết. Nhưng bằng cách nào? Làm sao Gà biết là mình đang làm đúng? Làm sao Gà biết mình đang làm sai? Và quan trọng hơn, làm sao để sửa lại? Hãy chuẩn bị nội dung bài nói. Hãy di chuyển linh hoạt.... Như thế nào và như thế nào?

Sử dụng những lời khuyên đó ở đâu, khi nào, trong trường hợp cụ thể ra sao? Hàng chục câu hỏi trong đầu, không lời giải đáp. *Hãy giữ tay sát người; hãy đưa tay thoải mái. Hãy nói bằng cảm xúc; hãy chuẩn bị thật kỹ. Hãy di chuyển để kết nối; đừng nên di chuyển quá nhiều...* Mọi thứ cứ rối hết cả lên. Gà thuộc lòng tất cả những lời

khuyên có thể tìm thấy. Mà vẫn không biết cách nào áp dụng.

Kết quả? Kỹ năng trình bày vẫn là một điều gì đó xa vời tầm với của Gà.

Một cách ví von, việc biết lời khuyên mà không biết cách áp dụng cũng giống như việc bạn có thể nhìn thấy cái chết của chính mình, nhưng lại không có cách nào để thay đổi. Điều này thật ỨC CHẾ! Đôi khi, Gà ước rằng thà mình không biết còn hơn.

Vì lẽ đó, cuốn sách này được ra đời.

Đây không phải một tập hợp những lời khuyên của những chuyên gia hàng đầu về diễn thuyết. Không đâu. Nếu bạn muốn tìm cuốn sách như thế, hãy tin Gà, ngoài kia có rất nhiều lựa chọn.

Đây không phải một cuốn sách giáo khoa, miêu tả những định nghĩa về cách thức trình bày. Không đâu. Nếu bạn muốn tìm cuốn

sách như thế... nói Gà với, Gà cũng chưa tìm thấy cuốn sách như vậy.

Đây là cuốn sách được tích lũy từ thực tế, thông qua rất nhiều buổi sinh hoạt của Câu lạc bộ Diễn Thuyết Sài Gòn. Những công cụ và kỹ thuật trong cuốn sách được phát triển từ sự đóng góp của tất cả các thành viên tham dự. Họ đã tham khảo từ nhiều nguồn tài liệu khác nhau, nhiều cách thức tiếp cận khác nhau trong trình bày. Một số tham dự những khóa đào tạo, một số thông qua sách vở, một số tìm hiểu từ những trang web trình bày... Những thành viên của câu lạc bộ đã chia sẻ, thảo luận và góp ý trong nhiều tháng trời, để chọn ra những cách thức phù hợp nhất cho người Việt Nam, do người Việt Nam nói và cho người Việt Nam nghe.

Tại sao lại có cách tiếp cận như vậy?

Bạn có thể nhận thấy một điều. Những bài trình bày nổi tiếng, được chia sẻ rộng rãi trên mạng xã hội, thường đến từ những diễn

giả hàng đầu của phương Tây như Barrack Obama, Jim Rohn, Steve Jobs, Tony Robin hay Zig Ziglar... Đó là những cái tên đã quá quen thuộc. Những bài diễn thuyết của họ luôn mang đến một nguồn năng lượng đầy cảm hứng. Họ thể hiện được tất cả những giá trị tuyệt vời nhất của bản thân mình, thông qua trình bày.

Câu hỏi được đặt ra là 'Liệu bạn có thể học hỏi từ những chuyên gia đó và trở nên xuất sắc giống như họ?'

Câu trả lời thành thật nhất?

Được và không.

Được. Bạn có thể học được, nếu đủ quyết tâm. Và dĩ nhiên, nếu như những chuyên gia ấy tiết lộ những bí quyết của mình.

Và không. Bạn không thể trở nên xuất sắc giống như họ. Bởi vì bạn không phải là họ. Bạn chỉ có thể trở nên xuất sắc giống như chính

bản thân mình, với một phiên bản tốt nhất có thể.

Nói một cách dễ hiểu, bạn có thể vẽ những bức tranh y chang như trong truyện One Piece. Nhưng bạn không bao giờ trở thành tiên sinh Oda Eiichiro. Bạn có thể tạo ra hàng trăm ứng dụng game tương tự Flappy Bird. Nhưng bạn không bao giờ trở thành Nguyễn Hà Đông. Cũng như vậy, bạn có thể bắt chước tất cả những lời nói, những cử chỉ của ông Barrack Obama. Nhưng sẽ không bao giờ trở thành ông ấy.

Có một sự khác biệt vô cùng lớn giữa những bức tranh nguyên gốc, và những bức tranh sao chép.

Bạn không phải là họ. Vậy bạn là ai? Đơn giản, bạn là chính bạn.

Có một bí mật mà không nhiều người nhận thấy. Điểm mấu chốt để những diễn giả có được một trạng thái thăng hoa tuyệt đỉnh đó là vì họ được là chính họ. Những tính cách, thái

độ, cách hành xử của họ trong bài nói, cũng chính là những điều họ thể hiện trong gia đình, trong công việc, trong cuộc sống thường ngày. Tự nhiên và uyển chuyển. Mỗi ngày như mọi ngày. Và tuyệt nhiên, không phải chỉ những lúc đứng trước một đám đông những người khác. Hay nói một cách đơn giản. Họ là chính họ. Họ không phải là một ai khác.

Đã bao giờ bạn nghe đến một lý thuyết, để trở thành người giỏi nhất, bạn hãy học theo những người giỏi nhất? Bạn đã từng áp dụng chưa? Kết quả thế nào?

Về phần mình, Gà đã thử. Gà cũng nhìn thấy nhiều con chim khác thử. Và kết quả?

Kỳ cục lắm...

Bạn đã bao giờ tham dự một buổi trình bày và cảm thấy có điều gì đó không bình thường đang diễn ra với người đang nói? Họ có nhiệt tình? Họ có nhiệt tình quá mức? Họ có giống một ai đó mà bạn từng thấy trên truyền hình, trên Youtube hay một đoạn clip nào đó?

Nếu câu trả lời là "có", hẳn bạn đã nhận ra được vấn đề. Dường như, có điều gì đó kỳ kỳ. Đôi khi, bạn không giải thích được. Thế nhưng, bạn có thể cảm nhận được. Người này có điều gì đó không bình thường. Họ không thoải mái khi làm những việc họ đang làm.

Tại sao vậy?

Đơn giản, vì họ đang diễn. Họ đang bắt chước một ai đó. Họ đang thể hiện một nguồn năng lượng khác với thường ngày. Nó không thật. Nó không phải là họ. Và tất nhiên, điều đó có thể nhận thấy được từ những khán giả tinh ý.

Gà nghĩ rằng lý thuyết để trở thành người giỏi nhất, hãy học theo những người giỏi nhất vẫn còn thiếu một phần.

Để trở thành người giỏi nhất, bạn hãy học theo những người giỏi nhất, rồi quên hết tất cả, để bạn được là chính mình.

Vì lẽ đó, để phát triển kỹ năng trình bày, chúng ta không thể áp dụng hoàn toàn những cách thức và kỹ thuật của những diễn giả hàng đầu trên thế giới. Họ khác và chúng ta khác, cả về văn hóa xã hội, cũng như sự khác biệt của từng cá nhân. Chúng ta chỉ có thể học hỏi từ họ, và khéo léo áp dụng cho môi trường của chính mình.

Từ hiểu biết này, những kiến thức và công cụ về kỹ năng trình bày được chia sẻ từ các thành viên trong Câu lạc bộ diễn thuyết Sài Gòn đã được hệ thống hóa, và điều chỉnh để phù hợp với văn hóa Việt Nam, dành cho người Việt nói và nói cho người Việt nghe. Sẽ không có những chiêu trò lên tinh thần, hoặc động tác vung tay múa chân đầy mạnh mẽ nếu như bình thường bạn không phải là một người như vậy.

Đó là điểm khác biệt đầu tiên của cuốn sách. Bạn sẽ không nhận được những lời khuyên. Không đâu. Ông tác giả này là ai mà có thể khuyên bạn làm gì và không nên làm gì

chứ? Điều bạn nhận được sẽ là những công cụ, rất nhiều công cụ trong kỹ năng trình bày. Rồi bạn sẽ học được cách sử dụng chúng phù hợp nhất với bản thân mình. Và những công cụ này sẽ được minh họa một cách sinh động thông qua hành trình của chú Quạ mà bạn đang theo dõi.

Đối với người học, câu hỏi 'Cái gì?' chưa bao giờ là đủ. Điều quan trọng nhất bạn cần biết là đáp án cho câu hỏi 'Tại sao?'. Và hãy yên tâm. Gà ở đây rồi. Gà sẽ trả lời câu hỏi đó ngay lập tức.

Tại sao bạn cần kỹ năng trình bày, mà không phải bất kỳ một kỹ năng nào khác, ví dụ như làm bánh bò nướng, hay pha chế nước giải khát?

Bởi vì, việc nói ra suy nghĩ của bản thân là một trong những kỹ năng cơ bản và quan trọng nhất của con người. Nó là cách đơn giản và hiệu quả nhất để giao tiếp. Tất nhiên, trừ trường hợp bạn có khó khăn trong việc nghe

hoặc nói. Nhưng đó lại là một câu chuyện hoàn toàn khác.

Hãy nhớ lại khoảnh khắc đầu tiên khi bạn bước vào cuộc sống. (Dĩ nhiên không ai có thể nhớ được giây phút ấy. Nhưng Gà tin là bạn có thể đoán được). Bạn đã làm gì khi đó?

Phải rồi. Bạn khóc. Bạn giao tiếp với thế giới bằng ngôn ngữ. Bạn không viết. Bạn không vẽ. Bạn không ca hát. Bạn không làm thơ. Bạn không tạc tượng... Dù đó vẫn là những cách thức để có thể hiện ý kiến và suy nghĩ của mình. Nhưng không, bạn khóc. Đó là ngôn ngữ đầu tiên của bạn.

Bây giờ, hãy nhớ lại những hoạt động bạn thường làm mỗi ngày tại gia đình, nhà trường, công sở hay bất kỳ nơi nào khác. Bạn có giao tiếp với người khác bằng ngôn ngữ nói chứ?

Bạn muốn công việc tốt? Bạn muốn tăng lương? Bạn muốn hẹn hò?

Tất cả đều cần thông qua ngôn ngữ nói.

Mấu chốt thành công không chỉ nằm ở những gì bạn nói, mà còn nằm ở cách bạn nói và cả những gì bạn không nói. Đó là điều mà cuốn sách này mang lại. Những gì bạn nói: nội dung. Cách bạn nói: trình bày. Những gì bạn không nói: kinh nghiệm. Đó cũng là cấu trúc cơ bản nhất của cuốn sách.

Trong thời đại hiện nay, khi mà mạng xã hội đang nắm giữ phần lớn kênh giao tiếp giữa con người với con người, thì kỹ năng trình bày lại càng trở nên quan trọng hơn bao giờ hết. Tại sao?

Bạn hãy nhìn một vòng chung quanh. Cách thức mà hầu hết bạn bè của bạn thường làm để thể hiện ý kiến của bản thân là gì?

Họ có ba lựa chọn.

Một, nhấn nút thích (cho đến thời điểm này thì Facebook đã cập nhật thêm một số biểu

tượng cảm xúc khác như yêu thích, ngạc nhiên, phần nộ...).

Hai, bình luận.

Hoặc ba, chia sẻ.

Đôi khi họ sẽ kết hợp thực hiện cả ba hành động trên.

Những gì họ làm chỉ là một cái click chuột và vài động tác nhấn phím. Và đó là cách mà rất nhiều bạn trẻ đang thực hiện, thông qua Facebook, Instagram hay các diễn đàn, hội nhóm, để thể hiện ý kiến bản thân mình.

Đáng tiếc là cuộc sống không chỉ có như vậy. Một lúc nào đó, họ cũng phải ra khỏi phòng và bước vào cuộc sống thực. Ở nơi đó, không có những nút đơn giản để thể hiện ý kiến của bản thân. Cuộc sống vốn dĩ thật rắc rối...

Và nơi đó, họ sẽ gặp bạn, với tất cả những kỹ năng đã được trang bị và luyện tập.

Bạn hiểu ý Gà chứ? Hãy đọc lại dòng trên một lần nữa. Bạn, với tất cả những kỹ năng đã được trang bị và luyện tập. Bạn sẽ có một lợi thế vô cùng to lớn so với bạn bè đồng trang lứa. Trong khi họ vẫn dùng chuột và bàn phím, bạn đã biết cách thể hiện ý kiến của mình bằng lời nói. Kỹ năng trình bày sẽ giúp bạn tiến xa rất nhiều trong thế giới thực này.

Vẫn còn nhớ đến công việc tốt, tăng lương và hẹn hò chứ?

Đó là một vài lý do cơ bản tại sao bạn nên đọc cuốn sách này.

Một câu hỏi khác nhé. Vậy tại sao bạn không nên đọc cuốn sách này?

Gà biết, bạn có rất nhiều lựa chọn. Đi cà phê nè, đi xem phim nè, đi tán gẫu với bạn bè nè... Hoặc nếu có đọc sách, bạn vẫn có hàng trăm tựa sách ngôn tình ngoài đó. Tại sao bạn lại dành thời gian cho một cuốn sách của chú Quạ bay đến Sao Hỏa?

Đó mới thật sự là câu hỏi khó.

Một cách thành thật? Gà đã chuẩn bị sẵn mùi trang A4 với đủ mọi câu chuyện, đủ mọi dẫn chứng, đủ mọi số liệu để thuyết phục bạn nên chọn đọc cuốn sách này. Nhưng nếu làm thế thì còn gì là thú vị?

Gà sẽ không làm vậy. Không đâu. Thay vào đó, Gà sẽ chỉ hỏi bạn một điều duy nhất.

Bạn có tin vào định mệnh?

Bạn thấy đấy. Bạn có hàng tỷ tỷ lựa chọn ngoài kia, đi chơi, đi cà phê, đi xem phim.... Và điều bạn chọn là đọc sách!? Bạn có hàng triệu triệu lựa chọn trong các tựa sách trên kệ... Và điều bạn chọn là cuốn sách này?

Coi nào, nếu tính toán một cách logic. Xác suất bạn cầm trên tay cuốn sách này còn hiếm hơn cả việc trúng số, hiếm hơn cả việc bị sét đánh, và thậm chí, hiếm hơn cả việc bị sét đánh sau khi đã trúng số... Vậy mà, giờ đây, chúng ta vẫn gặp nhau. Và bạn vẫn tiếp tục

kiên nhẫn đọc tiếp sau hơn hai mươi trang giấy?

Nếu không phải định mệnh đưa chúng ta tìm thấy nhau, Gà cũng không biết giải thích như thế nào là hợp lý. Vậy đấy, bạn có thể chối bỏ định mệnh và quyết định không đọc nữa.

Hoặc là...

Bạn sẽ tiếp tục. Và chúng ta sẽ cùng trao đổi với nhau xem câu chuyện này tuyệt vời đến mức nào. Được chứ?

Tất cả những điều đó trả lời cho câu hỏi 'Tại sao?'.

Điều tiếp theo bạn cần biết là cuốn sách này sẽ giúp bạn phát triển kỹ năng trình bày 'như thế nào?'.

Như đã nói, bạn sẽ nhận được công cụ, rất nhiều công cụ trong trình bày. Và điều tuyệt vời nhất là những công cụ này không chỉ giới hạn trong việc áp dụng trong trình bày trước công chúng. Gà biết, hầu hết mọi người trong

chúng ta không phải là Steve Jobs, Barack Obama hay Barney Stinson... Chúng ta sẽ không có quá nhiều cơ hội để đứng trước đám đông những người khác.

Có một sự thật bạn cần biết. Những bài nói quan trọng nhất trong cuộc đời bạn, đôi khi, sẽ không nằm trên sân khấu, với micro, với bục giảng, với máy chiếu... Không đâu. Chúng sẽ đến từ cuộc họp với đối tác, từ cuộc phỏng vấn tuyển dụng hoặc từ cuộc trao đổi với công an phường... Điều tuyệt vời là những công cụ trong cuốn sách này hoàn toàn có thể áp dụng trong những trường hợp như thế.

Không những vậy, bạn còn được tìm hiểu tại sao lại sử dụng công cụ này mà không phải công cụ khác, tại sao trong trường hợp này nó lại có ý nghĩa còn trường hợp khác lại là một thảm họa. Tuyệt vời hơn, bạn vẫn sẽ được là chính mình. Việc bạn áp dụng những công cụ trong cuốn sách này như thế nào hoàn toàn do bạn quyết định. Bạn vẫn sẽ giữ được phong cách cá nhân, với những đặc điểm tính cách,

phẩm chất, óc hài hước- có hoặc không có, cử chỉ, điệu bộ... Bạn sẽ không lẫn vào đâu được, với bất kỳ ai.

Bạn thấy đấy. Gà không muốn trở thành những con chim khác. Gà chỉ muốn là chính mình và phát huy tốt nhất tiềm năng có thể. Với tất cả sự giả định ngớ ngẩn của mình, Gà tin rằng bạn cũng thế. Bạn muốn trở thành chính bạn, với phiên bản tốt nhất có thể có trong trình bày. Được là chính mình luôn là ước mơ đầy hấp dẫn. Nhân tiện, lúc nhỏ, Gà từng muốn trở thành Hokage và tìm ra One Piece. Một giấc mơ thật là dễ thương...

Đó là những điều kì lạ cơ bản nhất mà bạn có thể cảm nhận về cuốn sách này.

Ô... Gà nói hơi nhiều rồi. Có lẽ chúng ta nên trở lại với câu chuyện của chú Quạ nhỉ?

Gà sẽ tiếp tục bật mí về cấu trúc và cách xây dựng, về những lợi ích đầy bất ngờ mà bạn sẽ nhận được trong chương tiếp theo, sau khi bạn đã hiểu thêm về Quạ.

Gà biết. Đây là một cuốn sách là lạ. Và đó là lý do Gà sẽ ở đây vào cuối mỗi chương để giúp bạn giải tỏa những mối hoài nghi.

Gà tin vào định mệnh. Còn bạn? Bạn có tin vào điều đó không?

Gà tin rằng định mệnh đã mang chúng ta đến với nhau. Xin hãy nhớ, ông tác giả có một kế hoạch. Và ông ấy đã giao cho Gà nhiệm vụ này. Hãy tin Gà, nó thú vị vô cùng...

CHƯƠNG 3: CẢM GIÁC QUEN THUỘC

Ước mơ? Đó luôn là một điều tuyệt diệu, miễn là những người khác cũng cho rằng nó thực tế.

Còn Quạ? Quạ muốn bay đến Sao Hỏa.

Coi nào. Nếu tồn tại một danh sách những điều được cho là 'thực tế', ước mơ này chắc chắn phải nằm ở vị trí đội sổ. Làm sao mà Gà biết? Dĩ nhiên là Gà biết. Nó hiển nhiên đến vậy mà. Hãy cùng đọc lại một lần nữa. Một con quạ? Bay đến Sao Hỏa?

Ước mơ đó quả thật rất ngớ ngẩn. Ngay cả Quạ cũng không hiểu tại sao mình lại có lựa chọn như vậy. Hy vọng nó không liên quan gì đến tính vần điệu trong việc đặt tên tựa đề của quyển sách, con Quạ và Sao Hỏa. Nếu không, tác giả sẽ là một gã rất kì lạ...

Được rồi. Ước mơ của Quạ có thể là điều khó hiểu. Nhưng nó cũng không quá bất thường. Bởi vì trong cuộc sống, còn có rất

những điều bất thường khác mà Quạ cũng không thể nào giải thích nổi.

Ví dụ tại sao BPhone lại là siêu phẩm hàng đầu thế giới? Tại sao Kenny Sang lại trở nên quá nổi bật? Tại sao Sơn Tùng MTP và G-Dragon lại không khác nhau là mấy? Tại sao và tại sao? Nhiều lắm... Và ước mơ của Quạ chỉ là một trong số những điều khó hiểu đó.

Đối với Quạ, hành tinh đỏ có một sức hút mãnh liệt. Chưa một sinh vật nào từng đặt chân đến đó. Chưa một ai được nhìn thấy ở trên đó có gì. Quạ tò mò lắm.

Đỉnh điểm của nỗi ám ảnh này là một giấc mơ. Quạ đã có một giấc mơ kì lạ khi một con người xuất hiện trong ấy. Anh ta đến bên Quạ, với lời mời không thể chối từ. "Hey, hàng xóm. Có muốn bay đến Sao Hỏa với tớ không?"

Quạ đã lưỡng lự. Quạ đã từ chối. Thế nhưng, những câu hỏi của anh ấy cũng đã khiến Quạ suy nghĩ rất nhiều. Rốt cuộc, Quạ thật sự muốn điều gì trong cuộc sống? Quạ

chưa biết. Nhưng Quạ biết mình sẽ không sống cuộc đời nhàm chán, mãi cho đến tận năm 65 tuổi.

Và như thế, Sao Hỏa có lẽ là một đích đến thú vị. Ước mơ dần dần được nuôi dưỡng, không biết tự bao giờ.

Ngay từ nhỏ, Quạ đã say mê những quyển sách có hình vẽ về vũ trụ, về những hành tinh, về những thiên hà. Quạ luôn mồm nói về ước mơ của mình cho bất kì ai cậu gặp, ở bất kì nơi nào cậu đến, vào bất kì thời điểm nào.

"Con muốn bay đến Sao Hỏa." Quạ nói.

Điều đó thật dễ thương, nhất là trong những ngày còn thơ ấu. Bố mẹ Quạ nở nụ cười. Họ nghĩ con trai mình đặc biệt. Họ nói Quạ sẽ trở thành một phi hành gia vĩ đại. Họ nói Quạ sẽ trở thành một nhà thám hiểm đại tài. Quạ vui lắm.

Rồi Quạ lớn lên, Quạ đi học.

Trong khi những đứa trẻ khác say mê với những trào lưu thịnh hành trên Facebook, thì Quạ lại đắm chìm với ước mơ về vũ trụ. Vì vậy, chẳng có gì lạ khi Quạ luôn cô độc một mình. Bạn bè nghĩ rằng Quạ là một con chim tự kỉ. Đôi khi, Quạ cũng nghĩ mình như vậy.

"Tớ muốn bay đến Sao Hỏa." Quạ nói.

Điều đó đã từng rất dễ thương. Đáng tiếc, thời gian lại có một sức mạnh đầy kinh ngạc. Nó có thể thay đổi mọi thứ. Những con chim chung quanh nở nụ cười. Nhưng họ không cười với Quạ, như bố mẹ Quạ đã từng. Giờ đây, họ cười vào mặt Quạ. "Mơ đi, Quạ, mơ đi!"

Họ nói ước mơ đó thật điên rồ. Họ nói Quạ hãy nghĩ điều gì đó thực tế, như một công việc, một cái nghề, bất kì nghề nào, để nuôi sống bản thân, đóng góp cho xã hội. Họ nói Quạ sẽ trở thành một con chim ngớ ngẩn. Họ nói Quạ sẽ không giúp ích gì cho cộng đồng. Quạ buồn lắm.

"Con muốn bay đến Sao Hỏa." Quạ trở về nhà, nói với bố mẹ. Quạ hy vọng sẽ nhận được những lời động viên từ gia đình, như trước kia. Nhưng thời gian... Quả thật, nó có một sức mạnh kì lạ. Nụ cười bố mẹ không còn như trước. Bởi vì giờ đây, Quạ đã không còn là một đứa trẻ. Ước mơ bay đến Sao Hỏa trở thành điều gì đó thật lố bịch. Quạ cần trưởng thành. Quạ phải trưởng thành.

Và trưởng thành là gì?

"Hãy thực tế." Bố mẹ Quạ nói. "Hãy như anh hai con, một nhà khoa học xuất chúng."

Phải rồi. Quạ có một người anh trai. Đó là con quạ thông minh nhất lịch sử.

Vào một mùa hè nắng cháy, vài năm về trước, tất cả ao hồ trong khu rừng đều khô cạn. Loài quạ đứng trước nguy cơ tuyệt chủng vì thiếu nước trong nhiều ngày. May mà, một vài con quạ đã tìm thấy những chai nước còn sót dở do con người bỏ lại.

Một tia hy vọng lóe sáng. Chỉ có điều... mực nước trong chai lại quá thấp. Không một con quạ nào có thể đưa mỏ vào để uống. Trong con tuyệt vọng, con quạ thông minh nhất giống loài đã đưa ra một giải pháp. Quạ Anh nói cả đàn hãy đi tìm những viên sỏi nhỏ, bỏ vào chai nước. Điều này sẽ giúp mực nước dâng lên. Và khi đó, ai cũng có thể uống được.

Kế hoạch thành công mỹ mãn. Những chai nước đã giúp đàn quạ cầm cự thêm vài ngày, cho đến khi, niềm hy vọng được Mẹ Thiên Nhiên đền đáp. Mẹ ban đến những cơn mưa tưới mát cả khu rừng. Mọi thứ bỗng hồi sinh sau cơn kiệt quệ.

Nếu không có Quạ Anh, có lẽ quạ chỉ còn là một loại sinh vật trong truyền thuyết. Sẽ không một ai còn có thể thấy nó trong thực tế.

Câu chuyện về Quạ Anh đã được kể rất nhiều lần, trong nhiều năm sau đó. Đặc biệt là trong những giờ kể chuyện tại trường mẫu giáo. Không một ai trong Khu Vườn Nhỏ

không biết đến Quạ Anh. Và giờ đây, Quạ Anh đã trở thành nhà khoa học tài ba nhất của Vương Quốc. Đó là một niềm tự hào của dân làng.

Quạ khâm phục anh mình lắm. Nhưng Quạ không phải là anh mình. Quạ chỉ là một kẻ mơ mộng nhỏ bé.

"Hãy thực tế." Bố mẹ Quạ nói. "Hãy như chị ba, một nhà thiết kế nổi tiếng."

Phải rồi. Quạ có một người chị gái. Đó là con quạ sáng tạo nhất lịch sử.

Xưa kia, Quạ Chị có một người bạn chơi rất thân là chim Công. Dù rất tài giỏi, nhưng cả hai đều bị những con chim khác xa lánh bởi vì bộ lông đen xì xì, xấu xí. Điều này khiến Quạ Chị rất buồn. Chị quyết tâm phải trở thành một người nghệ sĩ đầy kiêu hãnh, để tự mình thay đổi số phận.

Sau nhiều năm miệt mài rèn luyện, công sức của Quạ Chị cũng đã được đền đáp. Chị đã

dùng tài năng của mình và vẽ cho chim Công một bộ lông tuyệt đẹp.

Ban đầu, Quạ Chì dùng mực xanh tô vào đầu, vào cổ và mình chim Công. Quạ Chì tô đến đâu liền rắc kim tuyến tới đó. Tô đến cái đuôi, Quạ Chì bảo Công xòe đuôi ra như cánh quạt để Quạ Chì tô cho kỹ lưỡng. Ở mỗi chiếc lông đuôi của Công, Quạ Chì vẽ những vòng tròn và tô màu thật công phu, sau đó rắc kim nhũ rất đẹp.

Sự thay đổi ngoạn mục về ngoại hình, kết hợp với tài năng sẵn có, chim Công đã có những bước phát triển đầy kinh ngạc. Giờ đây, chim Công đã trở thành bác sỹ hàng đầu Vương Quốc, đồng thời là cố vấn cấp cao của hội đồng hoàng gia. Và dĩ nhiên, tình bạn giữa Quạ Chì và chim Công vẫn luôn khắn khít.

Nếu không có tài năng của Quạ Chì, có lẽ tất cả các loài chim khác sẽ luôn khinh thường loài quạ xấu xí. Noi theo tấm gương Quạ Chì,

loài quạ đã tự tin hơn trong việc thể hiện tài năng của mình trong rất nhiều lĩnh vực.

Câu chuyện về Quạ Chì đã được kể rất nhiều lần, trong nhiều năm sau đó. Đặc biệt là trong những giờ kể chuyện tại trường mẫu giáo. Không một ai trong Khu Vườn Nhỏ không biết Quạ Chì. Và giờ đây, Quạ Chì đã trở thành Nhà Thiết Kế nổi tiếng nhất của Vương Quốc, với những dòng sản phẩm nhiều màu sắc. Đó là một niềm tự hào của dân làng.

Quạ khâm phục chị mình lắm. Nhưng Quạ không phải là chị ấy. Quạ chỉ là một kẻ mơ mộng nhỏ bé.

Và điều gì xảy ra với một kẻ mơ mộng?

Không nhiều lắm. Quạ vẫn chưa có câu chuyện của riêng mình. Có lẽ, Quạ cũng không nên có câu chuyện của riêng mình. Vì nếu có, nó cũng sẽ toàn những lời mỉa mai châm biếm.

Quạ chỉ muốn bay đến Sao Hỏa. Trốn thoát khỏi thực tại này. Tuy nhiên, nó lại là một

ước mơ 'không thực tế'. Và Quạ vốn dĩ là đứa trẻ ngoan. Cho nên, cậu đã từ bỏ ước mơ, làm theo những lời chỉ dạy của bố mẹ. Quạ đi học ngoan ngoãn. Quạ làm bài tập đầy đủ. Quạ học thuộc lòng chăm chỉ. Vì thế, Quạ luôn được lên lớp với điểm số cao.

May mắn thay, hoặc biết đâu, đáng tiếc thay, Quạ lại có lực học tốt. Cậu được tuyển vào trường chuyên, lớp chọn. Cậu đạt giải học sinh giỏi toàn Vương Quốc. Cậu được hàng đồng giấy khen treo đầy nhà. Bố mẹ Quạ cất giữ chúng vô cùng cẩn thận.

Điều đó, đối với Quạ, không có gì thú vị. Nhưng ít nhất, chúng thực tế. Những tờ giấy khen rất thực tế. Những con điểm rất thực tế. Bố mẹ Quạ cảm thấy đây tự hào về con trai bé nhỏ. Theo kế hoạch định sẵn, Quạ sẽ lớn lên, làm gì cũng được, bất kể ngành gì, miễn là những con chim khác cho rằng nó thực tế.

Có đôi lúc, Quạ chắc chắn mình đã quên hoàn toàn ước mơ được bay đến Sao Hỏa.

Cho đến hôm nay.... Câu hỏi đó quay trở lại một lần nữa, tìm đến Qua. "Ước mơ của bạn được dẫn dắt bởi điều gì?"

Đây là chủ đề của buổi lễ trưởng thành tại Khu Vườn Nhỏ. Tất cả các con chim vừa tốt nghiệp cấp 3 phải tham dự để cam kết về sự đóng góp của mình với cộng đồng. Đây là một bước ngoặt vô cùng quan trọng với cuộc đời Qua và những con chim đồng trang lứa.

Không chỉ vậy, con chim với ước mơ và kế hoạch hành động được yêu thích nhất, còn có cơ hội tham dự buổi Họp hội đồng toàn Vương Quốc, cùng với đại diện của làng là Qua Anh. Đây là một vinh dự vô cùng cao quý mà bất kì con chim nào cũng muốn được đón nhận.

Nhưng Qua lại không nghĩ thế. Nỗi sợ đã khiến cơ thể cậu ta bất động. Những tràng pháo tay vang lên giòn giã, báo hiệu bài nói của Vành Khuyên kết thúc. Mọi con mắt, không biết từ đâu, ngay lập tức, đổ dồn về hướng Qua

ngồi. Không gian được nén chặt, như cách một thân cây đổ sập xuống người, không báo trước. Điều này khiến Quạ không thể giữ được hơi thở.

Bọn phổi? Chúng đình công, không chịu làm việc. Có thứ gì đó, mang tên sợ hãi, chặn ngang cuống họng.

"Quạ... Quạ... Quạ..." Mọi con mắt vẫn đang dán chặt về hướng Quạ. Họ chờ đợi.

Một giây, Quạ vẫn ngồi yên tại chỗ, mặt cúi gằm. Hai giây, họ bắt đầu ngó nhìn nhau. Ba giây, Quạ vẫn ngồi yên, vờ như không biết. Bốn giây, họ bắt đầu ngán người. Năm giây, Quạ vẫn ngồi yên... Mặc kệ vậy.

Và rồi, có ai đó vỗ tay. Và rồi, tất cả dân làng vỗ tay.

Sáu giây, bảy giây, tám giây, không còn quan trọng... Họ quyết tâm muốn Quạ bước lên đó cho bằng được. Không còn đường rút. Được rồi, đôi cánh. Hãy sải rộng như một con chim

tự do. Đôi mắt. Hãy ngẩng cao đầu, nhìn vào đám đông xa lạ.

Các cậu biết gì không? Bộ não nói. Bây giờ, ngồi dưới này, chẳng có gì đáng sợ...

Vậy sao? Hai lá phổi gật gù. Cậu nói vậy thì tôi yên tâm rồi.

Không đâu. Bộ não lắc đầu. Bây giờ, đứng trên đây, tôi mới biết sợ là như thế nào...

Cảm giác này vượt xa những gì đã diễn ra trước đó. Cổ họng Quạ khô khốc. Nó đang gào thét để xin được một ngụm nước, dù là nhỏ nhất. Được rồi, kiếm nước ở đâu đây? Quạ đành nuốt nước miếng đánh ực.

Đôi cánh run lên bần bật. Chúng cố bấu chặt vào thân mình. *Coi nào, các chàng trai! Trưởng thành đi!*

Phải khó khăn lắm, từ đầu tiên mới có thể phát ra khỏi mỏ. Giọng Quạ run run... vì mỏ Quạ run run. Mỏ Quạ run run? Không. Cả người Quạ run run.

Quạ nói, Quạ nói, Quạ nói... mà không biết mình đang nói gì. Nhưng Quạ phải nói. Tại sao?

Quạ sợ sự im lặng. Quạ sợ rằng chỉ một giây phút, khi mình ngừng nói, cả thế giới sẽ sụp đổ. Sợ sự im lặng? Không phải. Quạ chỉ ngại nó, hoặc ghét nó. Quạ phải nói để khóa lấp đi sự trống trải này. Im lặng. Mà không được phép xuất hiện.

Còn những con chim đang ngồi dưới kia? Trông họ thật đáng sợ. Họ đang dò xét. Họ đang đánh giá. Họ đang bình phẩm. Quạ biết chứ. Làm sao mà Quạ không biết được? Đáng lẽ Quạ không nên đến đây. Bộ não đã đúng. Hãy xem Quạ đang gây ra cái gì này?

Sợ đám đông? Không phải. Quạ chỉ ngại nó, hoặc ghét nó. Quạ không thể nhìn vào những con chim ấy, dù thêm một giây phút nào nữa. Đôi mắt? Hãy làm việc cậu phải làm.

Được rồi. Nó nói. Hãy xem đây.

Và bầu trời bỗng nhiên trở thành người bạn thân thiết. Quạ ngước mắt nhìn lên, tìm chốn bình yên của riêng mình. Cõi bình an mới chính là đây. Đôi mắt đã làm việc quá tốt.

Tôi biết mà. Đôi mắt nở nụ cười toang hoác.

Quạ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Bầu trời không phán xét, không định kiến, không đáng sợ. Chẳng còn ánh mắt tóe lửa nào nữa. Thật tuyệt.

Bầu trời là số một. Miễn là bầu trời đứng về phía ai đó, thì nhân vật ấy sẽ miễn nhiễm mọi tác động xấu. Bầu trời sẽ bảo vệ tất cả. Khốn thay cho một sinh vật có đầu óc nào đó mà lại thách thức bầu trời. Không đâu. Đừng làm vậy. Hoặc ít nhất đừng làm vậy sau giờ tan trường.

Và Quạ nói, Quạ nói, Quạ nói... đến khi không còn gì để nói. Quạ thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng, câu chuyện về chuyến du hành lên Sao Hỏa cũng kết thúc. Mặc dù nó hơi ngớ

ngân khi được truyền cảm hứng bởi một con người. Nhưng không sao, mọi chuyện cũng ổn. Quạ lập tức trở về vị trí ngồi quen thuộc, trong góc vườn, tránh xa mọi cặp mắt tò mò. Quạ yêu thích góc đó. Làm ơn, đừng ai nhìn Quạ.

Thế nhưng, Quạ đã làm. Câu chuyện vẫn chưa kết thúc. Chưa đâu...

"Ước mơ viễn vông quá!" Cô Sơn Ca nhún mày.

"Chẳng thể nào hiểu được..." Chú Chích Chèo chép miệng.

"Một con quạ muốn bay đến Sao Hỏa?" Bác Họa Mi lắc đầu. "Điều điên rồ nhất tôi từng nghe thấy."

Và rồi, có ai đó phá lên cười. Và rồi, tất cả dân làng phá lên cười. Những lời châm biếm bắt đầu vang dội, ngập tràn Khu Vườn Nhỏ.

Trái tim. *Làm ơn đừng mà...* Không kịp rồi. Trái tim Quạ đã tan nát. Nó đập mạnh liên

hồi. Nó muốn khóc. Nhưng không khóc được. Những lời nhận xét đã làm tổn thương nó.

Quạ biết ước mơ của mình thật phi lý. Quạ biết chứ... Nhưng Quạ vẫn không thể ngăn được nỗi thất vọng dâng trào. *Tại sao dân làng lại như vậy?*

Bộ não? Đông cứng. Hai lá phổi? Đông cứng. Tất cả? Đông cứng. Quạ không thốt nên lời. Chỉ có đôi cánh là biết mình nên làm gì. Nó luôn tự ý hành động, dựa theo bản năng mách bảo. Nó sai rộng và đưa Quạ bay khỏi khu vườn.

Những con chim khác trở mắt. Chúng phá lên cười, nhìn Quạ bay đi mất. Quạ biết mình không thuộc về nơi này. Đáng lẽ cậu ta không nên nói về ước mơ của mình. Không. Đáng lẽ cậu ta không nên nói bất kì điều gì.

Lần cuối Quạ đề cập đến ước mơ bay đến Sao Hỏa cũng cách đây vài tháng, trong một cuộc thi khoa học. Quạ từng hy vọng Ban

giám khảo sẽ giúp đỡ và biến nó thành hiện thực.

Tuy nhiên, không có bất kỳ ý kiến phản hồi nào. Có lẽ hội đồng khoa học cũng thấy nó quá viển vông và thiếu thực tế. Nên họ đã khước từ. Dẫn sao, im lặng cũng là lựa chọn tốt hơn so với những lời lẽ mỉa mai vừa rồi.

Đáng lẽ Quạ không nên ở đây ngay từ đầu.

Đáng lẽ là như vậy...

Những cơn gió của buổi trưa hè nâng đôi cánh Quạ bay ra khỏi cánh rừng. Quạ muốn đến một nơi nào đó, yên tĩnh một mình. Quạ muốn trở về với thế giới cô độc, với cuộc trò chuyện tưởng tượng với những bộ phận trong cơ thể. Dẫn có bướng bỉnh, nhưng ít ra, chúng không bao giờ chê cười Quạ, như những con chim khác.

Bầu trời hôm nay có vẻ lạ. Quạ nhìn về phía chân trời xa xăm. Những đám mây trắng

đủ hình dáng đang bắt đầu đổi sang sắc xám, bàng bạc. Điều này có vẻ không bình thường. Hay là, có một cơn bão đang chuẩn bị ập đến?

Bão à? Quạ nghĩ. Vào giữa buổi trưa hè thế này? Không lý nào. Mẹ Thiên Nhiên đâu bao giờ như thế.

Dù sao, để đề phòng, Quạ sà mình bay sát xuống mặt đất. Những cơn gió lướt nhẹ qua khuôn mặt Quạ mát rượi. Ít ra, bay một mình cũng có cái thú của nó. Quạ sẽ có thời gian để thả hồn mình vào ước mơ được bay ra ngoài vũ trụ. Cứ mơ mộng thế hóa ra cũng là một điều hay. Nó sẽ giúp Quạ nguôi ngoai một chút nỗi buồn vừa rồi.

Một chút thôi...

Vậy mà, giây phút ấy cũng không kéo dài được lâu. Một tiếng kêu thất thanh khiến Quạ giật mình, suýt va vào thân cây cổ thụ trước mặt.

Tiếng kêu phát ra gần đó.

Tiếng kêu trong những cơn gió.

Tiếng kêu của một cô gái...

CHƯƠNG 3.5: CÁCH CUỐN SÁCH ĐƯỢC XÂY DỰNG

Trong chương vừa rồi, bạn có dịp quan sát kỹ hơn về Quạ, về những gì cậu ta cảm nhận khi thật sự đứng trước những con chim khác.

Bạn có thấy quen thuộc không? Bạn có nhận ra chính mình, hay một ai khác khi đối diện với nỗi sợ trình bày? Một khi sợ hãi, chúng ta sẽ mất bình tĩnh. Một khi mất bình tĩnh, chúng ta sẽ kích hoạt một chuỗi phản ứng vô cùng ngộ nghĩnh. Một số sẽ nói rất nhanh, một số sẽ nói rất nhiều, một số sẽ nói mà không kịp nghĩ. Càng như thế, sự căng thẳng sẽ càng lớn dần.

Hai lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Chúng sẽ cảm thấy thừa thãi. Chúng không biết làm gì. Và một khi không biết làm gì? Đôi tay một là dính chặt sát vào người, hai là vung vẩy loạn cả lên.

Khung cảnh bắt đầu nhạt nhòa. Đôi mắt không biết nhìn vào đâu, không biết nhìn vào ai. Và một khi không biết làm gì? Đôi mắt sẽ dính chặt trên trần nhà.

Bạn thấy quen rồi chứ?

Trong những chương đầu tiên, bạn đã được trải nghiệm lại cảm giác của một người trước và trong khi trình bày. Những biểu hiện trên là tương đối phổ biến. Và nguyên nhân thường được lý giải nhất là do nỗi sợ. Hẳn rồi. Ai mà không sợ khi bị phơi bày trước hàng trăm con mắt?

Trong giới hạn của cuốn sách, Gà sẽ không đề cập về cách thức nỗi sợ hình thành cũng như cách thức để khắc chế nó. Không đâu. Gà không phải là một nhà tâm lý. Gà cũng chẳng phải là một nhà khoa học. Có lẽ bạn cũng vậy. Bạn cũng không cần phải tìm hiểu quá sâu vào chủ đề này, về nỗi sợ. Thay vào đó, vấn đề bạn cần quan tâm chính là làm sao cảm

thấy thoải mái khi nói chuyện trước người khác.

Và đó là điều Gà biết. Ông tác giả đã chỉ cho Gà biết. Sự thoải mái sẽ đến một khi bạn cảm thấy quen thuộc.

Hãy nhớ lại ngày đầu tiên bạn đi làm nhé. Được chứ? Cảm giác của bạn thế nào? Với khung cảnh, với tòa nhà, với thang máy, với văn phòng và cả những người bạn đồng nghiệp?

Bạn có cảm thấy ngại ngùng, bối rối?

Nếu câu trả lời là có, thì điều đó là bình thường. Bất kì ai cũng sẽ cảm thấy vậy khi ở một môi trường mới.

Vậy, tua nhanh đến vài năm sau đó, trở lại với thực tại, cảm giác của bạn như thế nào?

Có phải mọi thứ dần trở nên quen thuộc? Bạn cảm thấy đầy tự tin khi bước đến văn phòng? Bạn cảm thấy đầy thoải mái khi giao tiếp với đồng nghiệp?

Nếu có. Chúc mừng bạn. Bạn đã được là chính mình...

Điều gì đã tạo nên sự khác biệt?

Thời gian? Đó cũng là một câu trả lời. Chính xác hơn, sự thoải mái đến từ tần suất bạn có mặt trong một môi trường. Điều này có nghĩa là nếu bạn càng ở trong một môi trường nào càng nhiều, bạn càng có xu hướng cảm thấy dễ chịu trong đó.

Điều tương tự xảy ra trong kỹ năng trình bày, và cũng như hầu hết tất cả các kỹ năng khác. Bạn chỉ có thể cảm thấy thoải mái khi đã cảm thấy quen thuộc. Và điều này, nói một cách đơn giản nhất, sẽ đến thông qua luyện tập.

Như Gà đã chia sẻ từ trước, đây không phải cuốn sách về lời khuyên. Sẽ không hề có những chiến thuật để bạn cảm thấy bình tĩnh như hít thở thật sâu, nắm chặt tay thật mạnh, đọc thật nhanh một câu đùa chú... Không đâu. Điều đó sẽ không giúp ích được bạn.

Bạn chỉ tự tin, ý Gà là tự tin thật sự, khi bạn biết mình đã sẵn sàng, thông qua luyện tập, ý Gà là luyện tập thật sự. Đừng tìm kiếm những mảnh khóc trong việc phát triển kỹ năng. Không có đường tắt, không có chiêu trò trong việc này, hay bất kì việc nào khác.

Như vậy, để vượt qua nỗi sợ hãi trong trình bày, điều đầu tiên bạn cần làm là hãy đối diện với nó. Hãy tham dự một câu lạc bộ trình bày tại địa phương, tại trường học, tại chỗ làm hoặc tại bất kì tổ chức nào. Nếu bạn không tìm thấy một nơi như thế ở nơi mình sinh sống? Hãy nghĩ đến việc tự mình thành lập một câu lạc bộ cho riêng mình. Và hãy kết nạp nhiều thành viên khác có cùng đam mê giống bạn.

Bạn chỉ tự tin khi được luyện tập nhiều lần. Và điều đó phải xảy ra trong thế giới thật, nghĩa là bạn phải đứng lên và thực sự nói. Đừng chia sẻ những bài viết về kỹ năng trình bày trên tường Facebook của mình. Bật mí nhé. Nó sẽ không giúp ích bạn phát triển kỹ năng trình bày đâu.

Đó là hành động đầu tiên bạn cần làm trước khi bắt đầu chuyển hành trình. Hãy nhớ tham dự một câu lạc bộ trình bày. Bạn cần thực hành, bạn cần cọ xát, bạn cần hỗ trợ, bạn cần nhận xét. Và quan trọng hơn hết, bạn cần những người bạn bên cạnh.

Đó là bí mật thứ hai của cuốn sách.

Còn bây giờ, là thời điểm cho bí mật cuối cùng.

Trong chương trước, bạn đã biết cuốn sách được hình thành dựa trên những trải nghiệm thực tế từ Câu lạc bộ Diễn Thuyết Sài Gòn. Đó chính là nội dung cơ bản nhất của tác phẩm, với rất nhiều công cụ được chia sẻ.

Tuy nhiên, bấy nhiêu là chưa đủ. Bởi vì, một cuốn sách, cũng giống như một bài trình bày, nội dung chỉ chiếm một phần trong việc giúp độc giả, hay khán giả, đón nhận được thông điệp. Phần quan trọng để hoàn thiện tác phẩm đó là cách truyền tải hiệu quả.

Ông tác giả đã suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này. Gà cũng đã thử suy nghĩ.

Một cuốn sách về kỹ năng trình bày nên có bố cục như thế nào? Những công cụ sẽ được sắp xếp theo bảng chữ cái, theo thứ tự áp dụng hay theo mật mã của mười hai cung Hoàng Đạo?

Thú thật, trong nhiều tháng trời, ông tác giả cũng không biết nên làm gì để truyền tải nội dung cuốn sách một cách hiệu quả. Thế nhưng, ông ấy biết mình sẽ không làm gì với nó.

Cuốn sách này sẽ không thể giống một cuốn giáo trình nhằm chán, với những gạch đầu dòng rối rắm, hay những trường đoạn liệt kê vô nghĩa.

Làm sao ông ấy biết được điều này?

Làm sao mà không biết. Ngay cả Gà còn biết nữa...

Hãy tin Gà. Gà đã có mười hai năm kinh nghiệm trong chuyện này. Gà sẽ không, nhắc lại, không bao giờ muốn đọc một cuốn giáo trình nhằm chán thêm một lần nào nữa. Và Gà tin rằng, bạn cũng vậy, nhất là trong thời đại ngày nay, với quá nhiều lựa chọn thú vị đang diễn ra ngoài kia.

Nó cần một điều gì đó tươi mới.

Một cuốn sách nhằm chán? Gạch bỏ ngay ý tưởng đó. Làm sao ông tác giả biết được điều này? Bởi cháu ông ấy nói thế. "*Đọc sách giáo khoa buồn ngủ lắm...*" Và lẽ dĩ nhiên, ông hoàn toàn tin cô bé. Một đứa trẻ bảy tuổi sẽ không thể nào nói dối những chuyện như thế. Tội nghiệp con bé. Nó luôn phải ngáp ngán, ngáp dài mỗi khi nhắc đến chuyện học. Nó luôn phải tìm ra đủ mọi cớ, cực kỳ thông minh, để trốn tránh việc học. Khi thì giả bộ đau bụng, khi thì giả bộ nhức đầu, khi thì cố gắng ăn tối một cách chậm chạp nhất có thể... Đủ mọi lý do để không phải ngồi vào bàn học.

Tại vì bé lười? Hay tại vì bé kém thông minh?

Không. Ông tác giả không nghĩ vậy. Thực tế, ông chứng kiến một điều hoàn toàn khác. Cô bé cực kỳ chăm chỉ, cực kỳ thông minh, hơn ông ấy gấp nhiều lần, khi cùng tuổi.

Bằng chứng cho điều đó?

Hãy bình tĩnh, để Gà kể chuyện cho nghe.

Bạn đã từng xem qua những vở kịch 'Ngày xưa, ngày xưa' bao giờ chưa? Đó là một chương trình vô cùng thú vị, được nghệ sĩ Thành Lộc và nhóm Lú Lo thực hiện từ những năm 2000.

Nếu câu trả lời là chưa, thì điều này quả thật rất đáng tiếc. Hãy tìm và xem ngay chương trình ấy ngay hôm nay, Gà tin rằng bạn sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết. Còn nếu như đã từng xem qua, chắc hẳn bạn sẽ hiểu được lý do. Đó là những câu chuyện tuyệt vời ông mặt

trời!!! Và trong trường hợp này, Gà chỉ có một câu hỏi.

Bạn có thuộc cốt truyện của những vở kịch đó không, khi Gà chỉ nói tên tác phẩm?

Được rồi. Hãy dành chút thời gian suy nghĩ.

Thử thách này có lẽ không hề dễ dàng với hầu hết mọi người... Vậy mà cháu ông tác giả, cô bé có thể thuộc lòng từng câu thoại, từng câu, từng câu một, trong từng vở kịch một cách đầy hào hứng. Đáng sợ chưa?

Và điều đáng sợ hơn?

Bé không phải là đứa trẻ duy nhất làm được như thế. Những cô bạn của bé cũng có khả năng tương tự. Khả năng ghi nhớ của bọn trẻ là điều đáng kinh ngạc vô cùng!

Gà không phải là một nhà khoa học. Gà chẳng biết lý do đâu. Nên đừng bắt Gà giải thích. Gà chỉ quan sát hiện tượng và thấy nó vô cùng thú vị. Một cô bé không thể nào ngồi yên

học thuộc lòng vài dòng chữ, mà lại có khả năng ghi nhớ hàng chục câu thoại liên tiếp trong một vở kịch. Sự khác biệt ở đây là gì?

Suy nghĩ, suy nghĩ...

Đó là một câu chuyện! Cụ thể hơn, một câu chuyện cổ tích đầy thú vị!

Ông tác giả như được khai sáng. Cảm ơn chương trình Ngày xưa ngày xưa. Cảm ơn nghệ sĩ Thành Lộc. Cảm ơn tất cả các nghệ sĩ đã đóng góp cho chương trình. Cảm ơn người cháu đã nói cho ông ấy biết điều đó.

Một câu chuyện. Phải rồi. Còn gì thú vị hơn thế?

Những công cụ về kỹ năng trình bày sẽ được chia sẻ thông qua một câu chuyện, về chuyến hành trình của Quạ. Quạ cũng như bạn, thậm chí có xuất phát điểm còn thấp hơn bạn. Quạ ghét trình bày, ghét cả đám đông. Nhưng với một mục đích đúng đắn, một người hướng dẫn phù hợp, và sự nỗ lực rèn luyện, không

điều gì là không thể. Cậu ta sẽ được học rất nhiều. Và bạn cũng sẽ thu được rất nhiều.

Không dừng lại với những bài học của Qua, cuốn sách này còn mang đến một điều lớn hơn thế. Tác phẩm được xây dựng dựa trên những công cụ bạn sẽ nhận được. Cuốn sách là một đại diện cho chính những giá trị mà nó chia sẻ.

Tại sao phần mở bài lại bắt đầu thế này? Tại sao câu chuyện lại có những diễn biến thế nọ? Tại sao ông tác giả lại cho xuất hiện tình huống này, mà không phải tình huống khác?

Tất cả sẽ được bật mí, trong chuyến hành trình.

Bạn có thể thấy, có một sự khác biệt rất lớn giữa thông tin và kiến thức. Đã bao giờ bạn gặp một người luôn khuyên nhủ người khác, trong khi chính bản thân họ không hề thực hiện? Hãy dậy sớm, lúc bảy giờ. Hãy tập thể dục, bốn mươi lăm phút một ngày. Hãy thật chuyên tâm vào công việc, đừng chểnh mảng...

Bạn hiểu ý Gà ròi chứ?

Đó là lý do những lời khuyên ngắn gọn không giúp ích được nhiều. Bởi vì đó chỉ là thông tin.

Với thông tin, một người có khả năng chia sẻ với bạn đủ mọi chuyện trên trời, dưới đất. Họ sẽ nói về thuyết tương đối như Albert Einstein, nói về lược sử thời gian như Stephen Hawking, hay nói về những cỗ máy chiến tranh như Tony Stark...

Bí mật nhé, đây không còn là thời đại của thông tin. Mọi thứ bạn muốn biết hầu hết đều có thể tìm thấy với một chiếc máy vi tính, một đường truyền Internet và một số thủ thuật tìm kiếm. Khả năng tiếp cận thông tin không còn là một đặc quyền của bất kỳ ai. Bạn có thể dễ dàng nhận thấy những cuộc thi thuần về biết thông tin như 'Ai muốn làm triệu phú?' đã không còn quá hấp dẫn. Với sự trợ giúp của Google, một đứa trẻ mười tuổi cũng có thể đi đến vòng cuối một cách dễ dàng. Dĩ nhiên, vẫn

loại trừ một số thông tin nhạy cảm. Nhưng tạm thời quên đi chuyện đó đã. Chúng ta đang nói về kỹ năng trình bày mà.

Đây là thời đại của tri thức. Mà tri thức đi liền với sự thấu hiểu, ứng dụng và phát triển. Điều đó có nghĩa những gì bạn đọc được trong cuốn sách này sẽ trở nên vô giá trị, nếu như bạn không thể ứng dụng nó vào cuộc sống. Gà đã nói đến việc tham gia một câu lạc bộ trình bày chưa nhỉ? Đừng quên nhé.

Đây không phải một cuốn sách lý thuyết. Nó sẽ không đưa ra những lời khuyên mà ngay cả nó không bao giờ thực hiện. Điều đó không thể nào thuyết phục được Gà, cũng như, nó không thể thuyết phục được bạn. Cuốn sách này hoàn toàn khác biệt. Nội dung của nó là minh chứng cho những gì nó truyền tải. Cuốn sách chính là ứng dụng của những công cụ mà bạn sẽ nhận được chỉ sau vài trang giấy.

Đó là toàn bộ bí mật về cuốn sách, về quá trình nó được hình thành và phát triển. Hiểu

được điều này sẽ giúp bạn theo dõi cuốn sách một cách dễ dàng và thoải mái.

Một lần nữa, xin thay mặt ông tác giả, Gà cảm ơn bạn đã chọn lựa 'Chuyện con Quạ muốn bay đến Sao Hỏa'. Gà biết. Đây là một cuốn sách dài. Mọi sự chỉ đang ở bước khởi đầu. Và những điều tuyệt vời nhất vẫn đang chờ đón phía trước.

Bạn đã có gần như đầy đủ mọi thông tin mình cần cho chuyến hành trình. Vì vậy, trong những chương tiếp theo, sự xuất hiện của Gà sẽ từ từ được rút ngắn. Nhưng yên tâm, Gà sẽ có một sự trở lại vô cùng hoành tráng. Đó là phần thưởng mà ông tác giả dành cho Quạ, khi nhận nhiệm vụ làm con chim dẫn chuyện thế này. Còn bây giờ, Gà không thể chiếm quá nhiều đất diễn và lấy đi sự thú vị của nhân vật chính, chú Quạ.

Nhắc cậu ta mới nhớ, chúng ta hãy quay trở lại câu chuyện, nó đang ở đâu rồi nhỉ? Chú Quạ đang bay ra ngoài bìa rừng. Chú ta đang

nghe thấy tiếng kêu cứu, cụ thể hơn, đó là tiếng kêu của một cô gái.

Bạn biết rồi đấy. Mọi rắc rối trong cuộc sống mà không bắt nguồn từ một cô gái, thì nó chưa thể nào được gọi là một rắc rối.